

İZDÜŞÜM

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2020-2021
Dönem: 2
Sayı: 12

İbrahim KORKUT AĞAÇ DOSTUM

Sevgili ağaç,

Merhaba benim adım İbrahim. Ankara'da yaşıyorum. Ben ağaçları çok severim. Bu yüzden sana duygularımı anlatmak istiyorum. Öncelikle sen olmazsan neler olurdu? Sen olmazsan oksijenimiz yetersiz olurdu, bize daha temiz hava sağlıyorsun. Daha birçok faydan var bize.

Fakat bazı insanlar sana zarar veriyorlar. Bir takım sebeplerle seni kesiyorlar. Bu durumda senin neler hissettiğini anlıyor gibiyim. Seni kestikleri için canın yanıyordur. Hâlbuki zaten çok yaşlı olan ağaçları bu işlerde kullansalar? Her kesilen ağacın yerine de en az iki fidan dikseler? Sana hürmet gösterebilirler, sulasalar daha mutlu olursun. Senin koca gövden, yeşil yaprakların, üzerine yuva yapan kuşların ötüşleri huzur veriyor insana. Bence insanlar doğayı, ağacı ve yeşili sevebilse gerçekten dünya daha iyi bir yer olurdu. Bunları seven insan kimse ile kavga etmezdi. Dünyada küslükler, cinayetler ve birçok kötülük çok azalır. Öyle çok şaşıyorum ki birçok hayvan bile doğaya ve ağaca insanlardan çok fayda sağlıyor. Solucanlar toprağı havalandırıp ağaçların ve bitkilerin büyümesine katkı sağlar. Peki ya sincaplara ne demeli? O şirin hayvanlar kışın yemek için toprağı gömdükleri ağaç tohumlarının yerini genellikle hatırlamıyorlar. Bu durum ise onlarca ağaç tohumunun fidan olarak yolculuğına başlamasını sağlıyor. Ne muhteşem değil mi?

Öyle işte sevgili ağaç, benim sana söyleyeceklerim bu kadar. Umarım sana ve dostlarına artık insanlardan zarar gelmez.

Sıla ÇELİK KİTAPLAR

Kitaplar size ne düşündürür? Kitaplar bana göre dünyanın en vazgeçilmez şeyleri arasındadır. Bazı insanlar vardır ki kitap okumanın ne anlama geldiğini, bazı insanlar ise kitabın bile ne olduğunu bilmezler. Kitap okumak nedir? Bize ne kazandırır? Haydi, şimdi bunları öğrenelim.

Kitap demek hayal gücü demektir. Kitap okuyarak hem hayal gücümüzü hem de zihnimizi genişletiriz. Kitaplar sayesinde bizler hikâye yazarken doğru ve anlamlı cümleler kurarız. Kitap okurken parmağımızla değil gözlerimizle okuduğumuz kısmı takip etmeliyiz. Böyle yapmamız bizim için daha faydalı olur. Kitap okurken dikkatimizi kitaplara vermeliyiz ve başka şeylere değil yalnızca kitabımıza odaklanmalıyız. Bu odaklanmayı sağlamak için kitap okurken kütüphaneler gibi sessiz yerleri tercih etmeliyiz. Ben kitap okurken kendimi kitabın akışına bırakarak hep farklı diyarlara gidiyorum. Bu durumdan da çok memnunuz. Çok eğlenceli oluyor. Umarım herkes kitap okurken benim kadar eğleniyordur. Kitap okurken eğlenmememiz mümkün mü? Kitaplar hem çok bilgilendirici hem de çok eğlenceli şeyler anlatır bizlere. Bu yüzden ben de kitapları çok severim. Kitap okurken sevinç, huzur, mutluluk gibi yeri geldiğinde; üzüntü, hüznün ve acı duygularını da hissedebiliriz. Bu okuduğumuz kitabın konusuna göre değişir.

Bana göre kitaplar her zaman hayatımızın bir parçası olmalıdır. Onları çok sevmeliyiz. Kitap okumayanları sevmeyenleri de uyandırıp kitapların bu güzel dünyalarına girmeleri için teşvik etmeliyiz. Şunu hiçbir zaman unutmamalıyız ki kitaplar bizlerin her zaman dostudur.

Sümeyye TÜRKSOYLU

Murat KOÇ İNSAN OLMAK İMANLA BAŞLAR

Âdem olsan neye yarar,
İmanın olmayınca.
Canlı cansız bütün varlıklar,
Hepsi imana bakar.

Allah bize vermiş,
En güzel nimetleri
Kuran'ı, peygamberin sünnetini
İman sahibi bunlara yönelmeli.

Hakikat çok açıkken,
Bir insan imanı neden kabul etmez?
Sen boş ver diğerlerini.
Bırakma asla bu dini.

Zaten düşünmeli insan,
Yaşadığı dini.
Düşünmeli ve doğruları bilmeli.
Düşünmeden olur mu kamil iman?

Hasan EĞERCİ HAYALET ŞEHİR

Bir gün sabah alarmıyla uyandım. Hemen yatağımdan kalktım ve elimi yüzümü yıkadım. Kıyafetlerimi giydim. Aşağıya indim ve arabama binerek işe doğru yol aldım. İş yerime gelip hemen çalışmaya koyuldum. Bugün yapılacak iş çoktu. İşler ile uğraşırken arkadaşlarım öğlen yemeğinde bir konu konuşacaklarını söylediler. Ben de kabul ettim. Öğle vakti olunca arkadaşlarım Ali ve Mert ile birlikte yemeğe çıktık. Siparişlerimizi verdik. Benimle konuşacakları konu ise tatili beraber yapma konusuydu. Tatil yerimiz ise Çernobil'di. Hemen tekliflerini kabul ettim.

Pazar günü saat 12.00 de kalkan uçak ile Ukrayna'ya gittik. Rehber olarak anlaştığımız adam Kiev'in dışındaki taşrada bir dükkân sahibiydi. Rehberimiz Rus olmasına karşın Türkçe dâhil tam üç dil biliyordu. Ona ödemesini peşin yaptık. Bizim için ayarladığı minibüse bindik. Bu külüstür bir minibüstü. Bir ormanlık alanda patika yoldan Çernobil'e doğru gitmekteydik. Birkaç saatlik yolculuktan sonra ormanlık alanda bir düzine Ukrayna askeri yolumuzu kesti ve bu bölgeden ileri geçişin yasak olduğunu ve geri dönmemizi istedi. Bu olaya rehberimizde çok şaşırılmıştı ama geri dönerek Kiev'e doğru ilerlemeye başladık. Ali: - (sinirli bir ses tonu ile) Biz buraya kilometrelerce uzaktan geldik. Ayrıca sana para verdik. Şimdi geri mi dönüyoruz?

Adam: - (soğukkanlılıkla) Tabii ki hayır. Bende çözümler bitmez.

Adam sözünü bitirir bitirmez minibüsü toprak bir yola soktu. Yol demeye bin şahit ister. Minibüsün içinde zıplaya hoplaya gitmemize rağmen bu bozuk orman yolunda hiç hız kesmedik. Benim midem bulanmıştı. Yakınından geçtiğimiz küçük bir dereye durduk. Ben kendimi dışarı zor attım. Derenin akan suyunda elimi yüzümü yıkanmak için yaklaştığımda çok farklı ve kötü bir koku aldım. Bu koku dereye geliyordu. Dereye doğru biraz daha yaklaşıncaya tam anlayamadığım ama köpeğe benzettiğim bir yaratık bir anda suyun içinden çıktı. Ben kendimi zor geriye attım. O yaratıktan kaçınmıştım. Sadece dereye paçalarım ve ayakkabıma su sıçramıştı o kadar.

Tekrar araca bindik. Yaklaşık dört veya beş kilometre gittikten sonra durduk.

Rehberimiz: -Buradan sonra yürüyerek gideceğiz.

Mert: -Ne kadar yolumuz kaldı?

Rehberimiz: -Bir belki iki kilometre daha kaldı. Sessiz bir şekilde hiçbir ışık yakmadan ilerleyelim. Tam olarak rehberimizin dediği gibi sessizce yürüdük. Neyle karşılaşacağımızı düşündükçe heyecanlanıyordum. Birkaç metre ilerle tel örgüleri gördük. Rehberimiz çantasından bir demir kesici çıkardı ve bizim geçeceğimiz kadar alan açacak şekilde telleri kesti. Sıra ile demir örgüleri geçtik. Biraz yokuş çıkınca karşımıza çıktı. İşte o hayalet şehir Çernobil karşımızda duruyordu. Bomboş binalar, okullar, demir yığınına dönmüş eski araçlar her taraftaydı. Doğa sanki tüm şehri ele geçirmişti. Yolların ortasında çıkan bitkiler ve binaları saran sarmaşıklar vardı.

Alper KORKUT GÜZEL ÜLKE TÜRKİYE

Benim ülkem Türkiye'm.
Cennetten köşelerle dolu.
Vatanımda her şey var.
Benim güzel Türkiye'm

Ülkemde neler var neler.
Kız kulesi, camiler, köşkler, saraylar;
Güzel ülkemde bulunan,
Yapılardan birkaçı.

Ülkemin her köşesi
Mimari şaheserlerle dolu
Çift Minareli Medrese, Sultan Ahmet Camii
Bunlardan birkaçıdır.

Artık hava iyiden iyiye kararmıştı. Sessizce yola koyulduk. Her yere girmek istiyordum. Çernobil'de bizden sakladıkları bir şeyler olduğuna emindim. Kafamı aşağıya eğdiğimde fark ettim ki yoldaki ayakkabıma ve paçamın bir kısmına gelen dere suyu resmen kıyafetlerime zarar vermişti. Ayağım ve bacağıma fena halde kaşınıyordu. Ben bunu pek umursamadım. Hep beraber yürümeye devam ettik bir iki sokak daha geçerek şehrin merkezine doğru yönelmiştik. Bir anda şehirde sirenler çaldı. Şehrin bazı yerlerindeki kulelerden dev ışıklar açılarak şehir taranmaya başlandı. Biz korkudan ne yapacağımızı şaşırılmıştık. Hemen bir binanın içine girip beklemeye başladık. Sesler hiç kesilmiyordu. Ara sıra bir helikopter sesi de geliyordu.

Binaya girili iki saat olmamıştı ki askerler K9 köpekleri ile bizi yakaladılar. Bizi Karakola götürdüler. O geceyi orada geçirmiştik. Sabah ise Kiev'de bulunan Türkiye Büyük Elçiliğinde çalışan bir arkadaş bizi almaya geldi. Türkiye' dönüş biletlerimiz alınmıştı. Öğlen uçağımız kalkacaktı. Kendisi bize çok iyi davrandı ve havaalanına bıraktı. Arkadaşlarımın ağzını bıçak açmıyordu. Benim ısrarlarım üzerine uçakta neler olup bittiğini öğrenmiştim. Biz yakalandığımızda casus zannedilmişiz ve dostum Ali olmasa işimiz çok zormuş. Belki Ukrayna'da hapislerde çürüyecektik. Yakalandıktan sonra rehberimiz ne kadar dil dökse de anlatamamış bizim macera arayan birkaç Türk turist olduğumuzu. Ali telefon kullanmayı talep edince sadece bir dakikalık bir görüşmeye izin vermişler. Ali çocukluk arkadaşı olan Kiev'deki Türk Büyük Elçisinin özel kalemi olan Süleyman'ı aramış. Durumunu en hızlı biçimde aktarmış. Hemen büyük elçilik ricada bulunmuş ve gerçek ortaya çıkmış. Bizimle yakından ilgilenmesi için bir kişi göndermişler. O da gecedeki beri bizim için uğraşıp öğlen bizi hava alanına bırakan arkadaşımız. İki günlük çılgınca olan maceramız şanslıyız ki kötü bitmedi. O dereye benim elbiselerime zarar veren ve bacağıma fena halde tahriş olmasına sebep olan şeyin ne olduğunu hala merak etsem de bu işten yakayı kurtardığımız için çok şanslı hissediyordum. Birkaç gün sonra tekrar heyecansız ve monoton hayatımıza dönmek üzere uçak İstanbul'a iniş yapıyordu.

Gözümü bir fabrikada açtım. Bir demir yığını halindeydim, ben ve tüm arkadaşlarım bir demir yığınıydı. Beni bir makine aldı ve bir kalıba oturtular. Benim kalıbıma bir takım boşluklar açıldı o boşluklara ne yapacaklarını çok merak ediyordum. Bir bandın üzerinde hareket ederken birden birkaç işçi etrafımı sardı ve benim üzerime yapışkan bir sıvı sürdüler. Ön tarafıma bir cam takıldı. Sonra arka tarafıma, sağıma, soluma da birer cam taktılar. Önümdeki karaltıya doğru baktım mavi bir boya sprey şeklinde sıkılıyordu. Beni maviye boyayacaklarını anlamıştım. Keşke siyaha boyasalardı. Eğer bana sormuş olsalardı siyah renge boyanmayı seçerdim. Birden dört bir yanıma diskler ve tekerlekler takıldı. Ön tarafıma motor monte edildi, o sıra uyuya kalmışım. Uyandığımda ise her şeyi ile hazır sıfır kilometre yeni bir araba olmuşum. Etrafımda benimle aynı şekilde ve aynı renkte onlarca araba vardı. Bize ne olacak diye çok merak ediyordum.

Bir gün sonra sabah gözümü açtığımda birçok tırın geldiğini ve arkadaşlarımdan bazılarının bu tırlara yüklendiğini gördüm. Beni de bir tıra yüklediler. Şansım var ben tırın üst katındaydım. Yol boyunca çok eğlendim. Havadar bir şekilde süren yolculuğum yine birçok farklı şekilde ve renkte arabalar olan bir yere geldiğimde son buldu. Bura bir galeriydi. Buradaki arabalar müşteriler tarafından satın alınıyordu. Beni yerime koyduklarında ise iki adam yanıma yaklaştı. Biri gayet sakin birine benziyordu fakat diğeri için aynı şeyi söyleyemezdim. Umarım sakin olan beni beğenir ve alır diye düşündüm. Sakin adamın yanındaki haylaz tip bir anda bağırıldı:

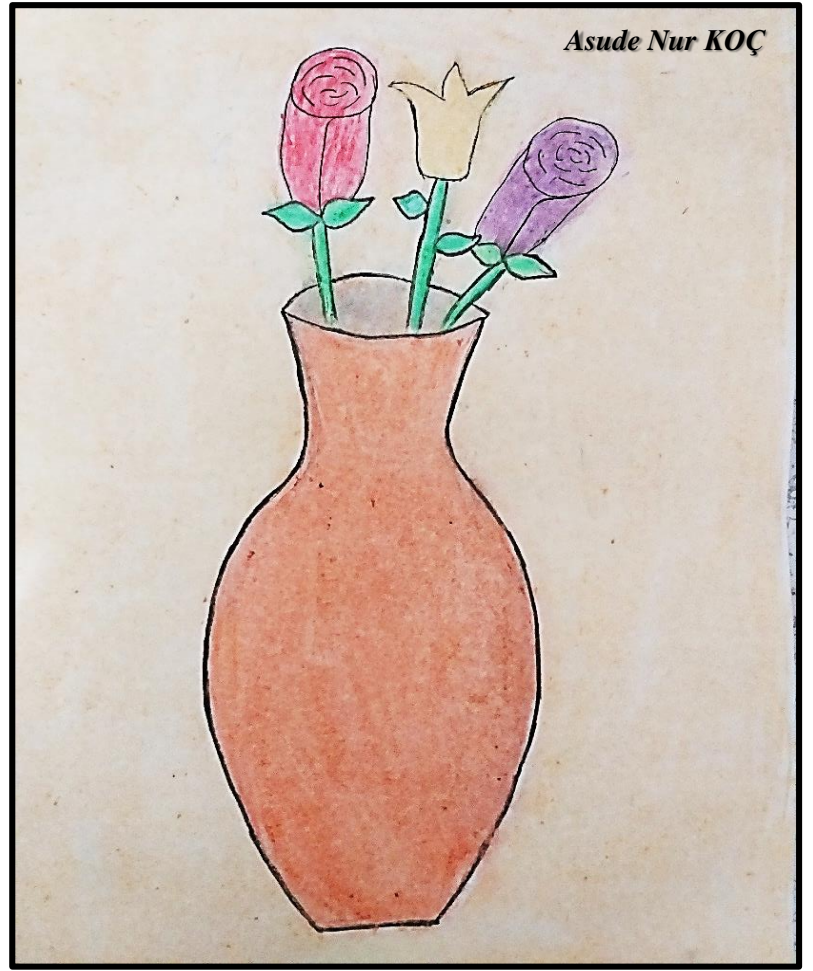
-Usta bizim canavar geldi mi? Bugüne sipariş vermiştik. Yollar bizi bekler. Yolların tozunu atacağız daha.

Görevli beni işaret ederek:

-Geldi efendim, hazır sizi bekliyor.

Korktuğum başıma gelmişti. Benim yeni sahibim bu kendini beğenmişti. Anahtarını alır almaz yanındaki arkadaşı ile beraber koltuklarıma oturdular. Beni çalıştırır çalıştırmaz yola çıktık. Nereye gideceğimizi merak ediyordum. Yolculuğumuz benim için yorucu geçiyordu. Beni son hızımda kullanmak istiyor, gereksiz yerlerde sert bir şekilde fren yapıyordu. Yolda nereyse hiçbir trafik kuralına uymadık. Yanındaki arkadaşı uyarmasına rağmen sahibinin umurunda değildi kurallar. Ara sıra gaza aşırı yüklenerek beni bağırtıyordu. Sonra attığı kahkahalardan anlıyordum bunu yapmaktan çok hoşlandığını. Artık akşam oldu. Sahibimde dinlenmeyi düşündü sanırım. Bir dinlenme tesisine girmiştik. Benimde dinlenmeye çok ihtiyacım vardı.

Kapılarının açılması ile kendime geldim. Sabah olmuştu. Sanırım akşam çok yorulduğumdan uyuya kalmıştım. Tekrar yola çıktık. Sahibim yine beni çok zorluyordu. Son hızıma çıkıyor, buna rağmen gazı kesmiyordu. Virajlara yaklaşırken çok ani frenler yapıyordu. Frenlerimin çok ısındığını hissedebiliyordum. Önümüzdeki arabaların bir sağından bir solundan geçiyor. Önünde araba var mı tam görmeden şerit değiştiriyordu. Trafığın çok yoğun olduğu bir rampaya gelmiştik. Bu kadar araçla dip dibe gitmekten çok sıkılmıştı. Arkadaşının uyarmasına rağmen emniyet şeridine geçti ve tekrar gaza basarak hızlanmaya başladı. Ben ise bu kadar kötü kullanılmaktan ve trafik yoğunluğundan çok yorulmuşum. Emniyet şeridinde çok yüksek hızla bir virajı döndük. Virajı döner dönmez önümüzde bizim gibi emniyet şeridini ihlal etmiş ve arıza yaptığı için orada kalmış bir başka arabaya çok şiddetli bir şekilde çarptık. Sahibim arabayı görür görmez frene bastı fakat bu hızda durmam imkânsızdı. En son hatırladığım çok büyük bir acı yaşadığım ve emniyet kemeri takmayan sahibimin camdan fırladığıydı. Kendime geldiğimde etrafımda bir sürü eski veya kaza yapmış araba olduğunu fark ettim. Evet, bir hurdalığı burası. Benim tüm camlarım kırılmıştı. Benzinim ve yağım sağa sola akmış. Koltuğumda ise hala kan vardı. Ben param parça bir demir yığını haline gelmişim. Tekrar tıpkı ilk halimdeki gibi bir demir yığını haline gelmişim.

Mahmut DORMEN
GÜÇLÜ ÜLKE

Burası Türkiye,
Her zorluğun üstesinden gelen ülke.
Destanlar yazar şehidine.
Sonsuza dek yaşasın Türkiye.

Bir askeri vardır.
Verir canını vatana,
Kan kusturur adama.
Sonsuza dek yaşasın Türkiye.

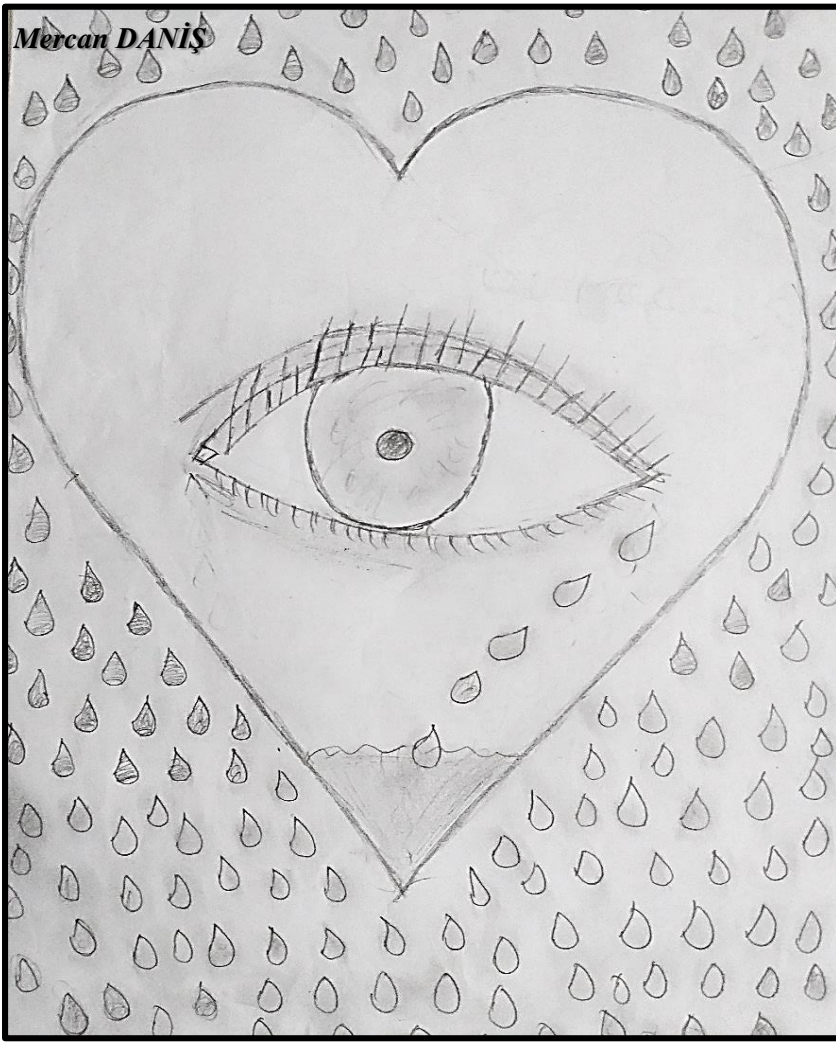
Burası Türkiye.
En çok sevilen ülke.
Mazlumlara sahip çıkan,
Sonsuza dek yaşasın Türkiye.

Ahmet Hakan YILDIZ
TELEFON

Onun adı telefonda.
İnsanlar birbiriyle konuşurdu.
Mektubu unutturdu.
İyiymi, hoştu ama düzeni de bozdu.

Bir de akıllısı çıktı.
İnsanlara bağımlılık yaptı.
Artık yüz yüze değil,
Sanal âlemde konuşuldu.

Geldi değiştirdi hayatı.
Aileden çocukları kopardı.
İnsanlara yapmadığı kalmadı.
Bağımlılığı ile başa çıkılamadı.

Raziye TÜRKMEN SILA HASRETİ

Sevgili köyüm,

Nasılsın? İyi misin? Oralar nasıl, oradaki herkes iyi mi? Oradaki herkese iyi bakıyor musun? Oradaki şarkı söyleyen rüzgâr, cıvıl cıvıl öten kuşlar, etrafı aydınlatan güneş, şırl şırl akan sular, güzel kokan çiçekler ve ağaçlar nasıl?

Her sabah okula gittiğimde gülümseyen o insanları merak ediyorum. Okuldaki öğretmenimi, sınıfımı onları çok özliyorum. O eski anılarını hatırlıyorum da zil çalınca heyecanla koşar parka giderdik. Zıplardık, koşardık, uçurtmalar uçurur gökyüzünü renklere boyardık. Ne güzel festivallere, şenliklere katılır ve eğlenirdik. Okulumuzda yarışmalar yapar ve hep biz kazanırdık. Sonbahar olunca yapraklar dökülür, yağmurla birlikte dışarı çıkıp yağmurun altında koşardık. İslanınca tir tir titreyerek eve dönerdik. Annemiz bize çok kızardı. Hastalanınca ilaçlarımızı alır yatağa yatıp dinlenirdik. Hani hastalandığım o günü hatırlıyor musun? Kış için hazırlıklara başlayacaktık fakat kış erken gelmişti. Bir hafta sonra kar yağmıştı. Kar yağınca yaptıklarımızı hatırlıyor musun? Üstümüzü sıkı giyinip dostlarımızla kartopu oynar, kızakla kayardık. Kardan adam yapıp eğlenirdik. Okulun son günü karnemizi alıp yarıyıl tatilinde akrabaları ziyarete giderdik. Tatilde kuzenlerimle oyunlar oynar, çok eğlenirdik. O günleri hatırlıyor musun?

İlkbaharda ağaçlar çiçek açar, mis gibi kokan çiçekler arasındayken zaman su gibi akıp giderdi. Senden ayrılacağımı öğrendiğim günü hatırlıyor musun? Köyümden ayrılmak istemiyordum. Seni bırakmak istemiyordum. Buradan gitmek istemediğim için ağlayıp duruyordum. Buraya ilk geldiğim zamanlar, yani senden ayrıldığım ilk zamanlar, çok zorlanmıştım. Burada yeni okuluma, yeni arkadaşlarıma, yeni öğretmenlerime alışmam çok zaman aldı. Hatta Türkçeyi bile bilmiyordum. Fakat zaman geçtikçe alışmaya başladım. Artık gayet iyi şekilde Türkçe konuşuyorum. Neyse ki buradaki arkadaşları da çok iyi ve sevecenler. Bu yüzden çok mutluyum.

Buralara alışsam ve sevsem de yine seni çok özliyorum. Benim söyleyeceklerim bu kadar. Umarım sen de beni özlemişsindir. Bana yazacağın cevabı sabırsızlıkla bekliyorum. Tekrar kavuşmak dileğiyle...

SAVAŞIN ÇOCUKLARI

İnsanoğlu bugüne kadar birçok felaket atlatmış ve bu felaketlerden kurtulurken her zaman bir bedel ödemiştir. Bu felaketlerden en önemlilerinden biri de insanoğlunun kendisiyle yaptığı savaşlardır. Savaş her açıdan çok sarsıcı bir olaydır. Eski zamanlarda yapılan savaşlarda askerlerin dışında sivil halk çok büyük zararlar görmezken son birkaç yüzyılımızdaki modern savaşlarda askerlerin yanı sıra sivil halkta çok büyük zararlar görmüştür.

1. Dünya Savaşı'nda toplam on yedi milyon asker ve sivil ölmüştür. Net rakamlar bilinmese de ölenler arasında sivillerin sayısı yüzde otuzlara kadar çıkmaktadır. 2. Dünya Savaşı'nda ise ölen altmış beş milyon insan arasındaki sivil sayısı neredeyse yarı yarıyadır. Günümüze daha yakın olan Bosna, Irak savaşları ve Suriye iç savaşındaki ölen sivil insan sayısı artık asker sayılarını geçmektedir. Bu da göstermektedir ki modern savaşlar en az savaşan askerler kadar sivil halkı da katlediyor. Şimdi ise asıl konumuza geçelim. Zarar gören bu sivil halktan en fazla etkilenen en çok bedel ödeyen kimlerdir? Sorumuzun cevabı elbette çocuklar olacaktır. Savaşlarda çocuklar herkesten fazla etkilenir. Çünkü çocuklar savunmasızlardır ve ebeveynlerine ihtiyaçları vardır. Savaşın çocuklar üzerindeki etkilerini tek tek anlatacak değilim ama savaşlardan en çok etkilenenin çocuklar olduğu ve çocukların savaşların çıkmasında hiçbir etkisinin bulunmadığını hepimiz kabul ederiz. Bu nedenle bizler geleceğin büyükleri olan bugünün çocuklarının hayatlarını savaş ile kararmasına engel olmalıyız. Bu şekilde dünyanın geleceğini daha iyi yapabiliriz. Evsiz ve yurtsuz kalan daha önemlisi ailesini tüm yakınlarını kaybeden bir çocuk hayata bir sıfır değil adeta on sıfır yenik başlar. Bunun en yakın örneğini Suriye de ve Filistin de süren savaşlarda görüyoruz. Basın yayın organlarında savaşta hayatını kaybeden engelli kalan ailesini ve her şeyini kaybeden, hayatları çalınan çocukları görmekteyiz.

Bunlar bir çocuğa yapılabilecek en kötü şeylerdir. Savaşta bir yara almayan ailesini kaybetmeyen bir çocuk bile savaşın ona yaşattığı etkiden uzun yıllar kurtulamaz. Unutmamak gerekir ki savaşı bir dünya tüm çocukların hakkıdır.

Nazenin TÜRKSOYLU ÇOCUK

Dünyanın güzelliği çocuklardır.

Dünyanın süsü de çocuklardır.

Çocuklar olmaz ise bu dünyanın tadı olmaz.

Ah o çocuklar.

Bu dünya çocukların dünyasıdır.

Onlar bal gibi onlar çiçek gibi.

Kalbi yumuşak teni yumuşak,

Ah o çocuklar.

Bizim neşemiz bizim sevincimiz.

Onlar bizim her şeyimiz.

Çocuklar güzelleştirir hayatımızı

Ah o çocuklar.

Emine ABADAN MAHALLENİN SORUMLULUĞU

Merhabalar, dergimizin bu sayısında Muhtarlık mesleğini ele aldık ve mahallemiz eski muhtarlarından Ali Abadan ile bir röportaj yaptık. Kendisi ile muhtarlık mesleğinin aslında pek bilinmeyen yönlerini konuştuk.

Muhtar Ne İş Yapar?

Muhtar görevli olduğu mahallenin sorunlarını gerekli mercilere iletmekte bir köprü vazifesi görür. Kolluk kuvvetlerine yardımcı olur. Kaymakamlık ve Belediyeler ile vatandaşın lehine projeler geliştirir ve vatandaşın yararını gözeterek bu projelerin devreye alınmasında önemli bir rol oynar.

Bu Mesleği Neden Tercih Ettiniz?

Öncelikle bu bir meslek değildir. Meslek devamlılık getirir. Ama muhtar beş yılda bir seçim ile gelir bu yüzden hep aynı kişiler seçilmeyebilir. Sorduğunuz soruya dönecek olursak. Muhtarlığı hizmet aşkı olarak görüyorum. Muhtarlığı mahallemizin refahını yükseltmek için elimizden geldiği kadar yapıp bizlere oy veren mahalle halkımıza yüzümüzü kara çıkartmamak için gece gündüz çalışmak gerektiğini düşünüyorum.

Muhtar Olmanın Zorlukları Nelerdir?

Öncelikle muhtarlığın belirli bir çalışma saat aralığı yoktur. Yedi yirmi dört hizmet devam etmektedir. Ayrıca insanlarla birebir diyalog halinde olduğumuzdan insan ilişkilerini dengede tutmak daha önem kazanmaktadır. İnsan ilişkilerinin iyi olması sorunların daha hızlı çözüme ulaşmasını sağlar.

Bu Süre Boyunca Neler Yaptınız?

Muhtar olduktan 6 ay sonra mahalle camimiz yandı. Yanan caminin tamirata ve restorasyonu için mahalle derneği ile iş birliği yapıp gerekli resmi mercilere başvurarak camimizin tekrardan ibadete açılmasını sağladık. Okulumuzun asfaltını, alt yapısını, doğalgazını yaptırdık. Belediyeden banklar, çöp kutuları, çardaklar temin ettik. Merkez camiye ilave ibadet alanı yaptık. Mahallemize yapılan ikinci bir cami için canla başla çalıştık. Mahallenin alt yapı sorunları ile ilgili gerekli birimlere başvuruları yaparak konuyu gündem ettik ve en nihayetinde de alt yapı sorununu çözüme kavuşturduk. Doğalgaz ile ilgili ön çalışmalar tamamlanmasında rol aldık.

Muhtarlığım döneminde 15 Temmuz gibi tüm ülke için gerçekten zor bir süreçten geçtik. Bu süreçte hem milli birlik ve beraberliğimizin daim olması hem de gençlerde milli bilinci oluşturabilmek için mahalle derneği ile beraber mahalledeki gençlerimizi bir araya topladık. Köy konağımızda akşamları hem dini sohbet, hem de Ankara Seymen'i kurarak çocuklarımızı kötü ortamlardan uzaklaştırdık.

Bir Daha Muhtar Olmayı Düşünüyor Musunuz?

Evet, yarım kalan projelerim için tekrar muhtar olmayı düşünüyorum.

Yaptığın İçin Pişman Olduğun Ya da Yapamadığın İçin Pişmanlık Duyduğun Bir Şey Var mı?

Mahallem için yaptığım hiçbir şeyden pişman olmadım.5 yıllık muhtarlık görevim süresince hiç kimsenin kalbini kırmamaya özen gösterdim. Görevimi de elimden geldiğince layığıyla yapmaya çalıştım.

Yapmak İstediyin Ama İmkânın Olmadığı İçin Yapamadığın Bir Şey Var mı?

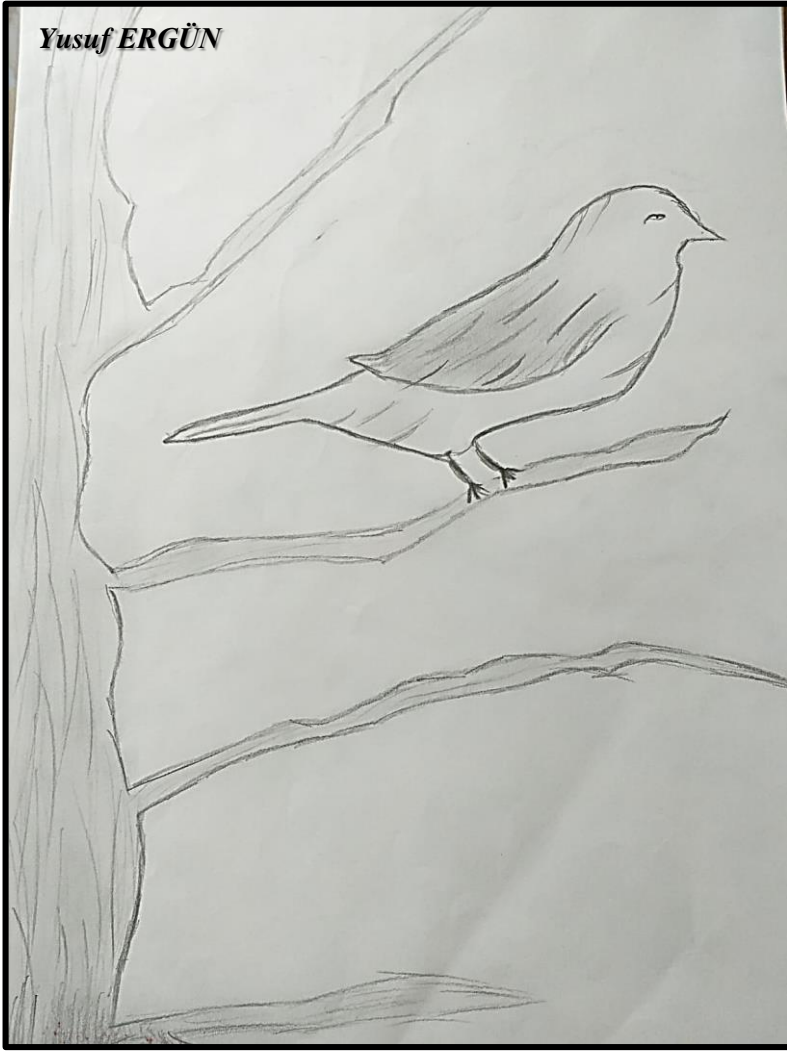
Köyün gençleri için halı saha ve lise yapımı için belediye ve kaymakamlığa başvurularım olmuştu. Ama yatırımları zamana yayıldığı için muhtarlık dönemimde yapım çalışmaları başlayamamıştı. Bu konu benim her zaman içimde bir ukde olarak kalmıştır.

Zeynep Nur KOÇ AKILLI TAHTA

Renk renk tahta
Hepsi farklı havada
Hem akıllı, şakacı
Konuşur arada

Hoca yazı yazdı mı?
Sınavlar başladı mı?
Sınıftan ses çıktı mı?
Hoca bize kızdı mı?

Tahtayı kirli bırakma
Öğretmeni kızdırma
Her okula verilmiş
Biz de isteriz akıllı tahta.

Gülsu KAYA SONBAHAR

Sonbahar var ya sonbahar.

Yaprakları solduran,

Yaprakları döktüren,

O güzel sonbahar.

O yaprakları hışırdatan.

O güzel sonbahar.

Evlerde, bahçelerde, parklarda,

O güzel sonbahar.

Dört mevsimden biridir.

O güzel sonbahar.

Her yıl bir tanedir.

O güzel sonbahar.

Sarı, turuncu, kahverengi,

Her renge giren yapraklar.

Düşünsene rengârenktir,

O güzel sonbahar.

Mehmet Erdem CANİTEZ ROBINSON CRUSOE

Kitabın yazarı

Daniel Defoe, 1660 senesinde Londra, İngiltere'de dünyaya geldi. Bir dönem papaz eğitimi olsa da, kendisi papaz olmak istemiyordu. Eğitiminden sonra 1683 senesinde ticaret ile uğraşmaya karar verdi ve çeşitli malların alım satımıyla ilgilendi. Mesleğinden dolayı yurt içi ve yurt dışı bir çok seyahate çıkan Defoe, kendi tabiriyle "13 kere zengin, 13 kere fakir" oldu.

1702 senesinde meşhur "The Shortest-Way With The Dissenters (Ayrılıkçılarla Baş etmenin En Kestirme Yolu)" kitabını yazdı. Katolikleri savunan bir kitap gibi görünen bu eser, aslında Katoliklerin ayinleri ve düşünceleriyle dalga geçmekteydi. Bu kitap başlarda fazla satsa da, içeriği anlaşıldıktan sonra büyük tepki çekti ve yazar 1703 senesinde "Yayın yoluyla isyana teşvik" suçundan hapse girdi.

Gazeteciliğe 40 yaşında başlayan Defoe, birkaç sene sonra roman yazmaya başladı. En çok ilgi gören romanı "Robinson Crusoe" 1719 senesinde yayınlandı ve bir sene içerisinde dört baskı yaptı.

İngiltere'de, İngiliz kültürüne muhalefet eden yazılarını, Osmanlı Devleti'ne istihbarat sağlamak amacıyla yazdığı söylenmektedir.

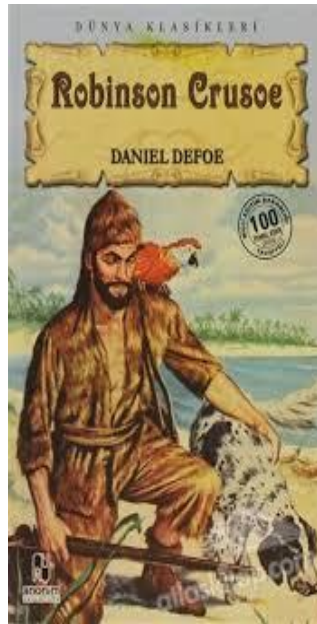
Siyasi yazılarındaki sert eleştirileri yüzünden birçok kez hapse giren yazar, 24 Nisan 1731 tarihinde, memleketi Londra'da hayata veda etti.

Kitabın özeti

Robinson denize ve serüvenlere meraklı gençtir. Ailesinin istediği mesleği olmak yerine denizlere açılıp yeni maceralar keşfetme ister. Bu amaçla limandan bir gemiye biner ve kendini bulacağı bir maceraya kapı aralamış olur. Bindiği gemiyle yolculuk ederken bir fırtınaya maruz kalır, korsanların eline düşer kendini köle olarak bulur ancak cesaretini toplayarak korsanların elinden kaçır. Bir süre Portekiz de kamış satar ancak bir yolculuğa çıkar ve ıssız bir adaya tek başına düşer. Yanında bir kaç parça eşyası ile adana tek başına yaşam mücadelesi vermek zorunda kalır.

Ada da yaşamaya başlar ilk zamanlar bazı şeyleri bilemez başarısız olur. Avlanır, kendine barınacak yer yapar. On iki yıl bir fiil ada tek başına yaşar ve çok alışır burada yaşamaya. Ancak bir gün yamyamları görür adada bir adamı yiyeceklerdir Robinson onlara saldırır bir kaçını öldürür diğerleri kaçır ellerinden kurtardığı adam ile yakın arkadaş olurlar onun adı Cuma'dır. Cuma ile birlikte yaşamaya devam ederler. Bir gün bir İngiliz gemisi görürler ve kurtulurlar.

Kitabın yorumu

Ünlü İngiliz yazar ve gazeteci Daniel Defoe'nin en ünlü eseri Robinson Crusoe'dir. Bu eserde Robinson Crusoe adlı kahramanımız hayalleri peşinden koşan ve ne olursa olsun hayallerinden vazgeçmeyen birisidir. Kahramanımızın bu hayalleri onun başına olmadık dertler açmaktadır. Bir gün içinde bulunduğu geminin batması sonucu şans eseri kurtularak gözlerini ıssız bir adada açar. Hikâyemiz aslında tam olarak bu noktada başlar. Kahramanımız bu adada hayatta kalmak için her şeyi yapmaktadır.

Bu kitabı tüm ortaokul öğrencilerine rahatlıkla tavsiye ederim. Kesinlikle sıkıcı bir kitap değildir. Bu kitap bize her ne olursa olsun hayallerimizden vazgeçmememiz gerektiği mesajını verir. Özellikle macera kitaplarından hoşlanan arkadaşlar için bu kitap birebirdir.

İMTİYAZ SAHİBİ

Şükrü ÇAKIR

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Muhammet Mustafa YILDIZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Özgün ÖZLÜ

GÖRSEL DANIŞMAN

Muhsine Gül ÇAKMAK

YAYIN KURULU

Muhsine Gül ÇAKMAK

Özgün ÖZLÜ

OKUL ADRES TELEFON

MÜNEVVER OSMANKAYA İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Yenice Mahallesi Çubuk/ANAKARA

0312 827 10 78